

TEZA:

Praca obwinionego nad projektem pozwu była opieszła (trwała kilka miesięcy) a ostateczny jej efekt nie odpowiadał minimalnym standardom dokumentu jakim jest pozw. Ponadto obwiniony nie dotrzymał uzgodnionych ze skarżącymi terminów przekazania projektu skargi do WSA a finalnie przygotował i złożył lakoniczną skargę nie uwzględniającą wskazań skarżących, zawierającą błędy i braki, co skutkowało koniecznością podjęcia przez skarżących działań uzupełniających.

Takim zachowaniem obwiniony dopuścił się deliktów dyscyplinarnych godzących w dobre imię i podważających zaufanie do zawodu radcy prawnego.

WO-33/23**ORZECZENIE****z dnia 1 czerwca 2023 r.****Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: SWSD Rafał Rybnik
Sędziowie: SWSD Katarzyna Broclawik
SWSD Krzysztof Buczek (sprawozdawca)

Protokolant: Barbara Sarnowska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Wacława Górskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 czerwca 2023 r. sprawy
radcy prawnego P.F., nr wpisu ...

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych naruszających podstawowe wartości i zasady zawodu radcy prawnego takie jak należyta staranność i tajemnica zawodowa tj. naruszeń określonych w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 11 ust.1 i ust.2 , art.12 ust.1 w związku z art. 44 ust.1 i art.15 w zw. z art.23 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2021 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r ,

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 25 maja 2022r. , sygn. akt D 86/20

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;
2. kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych obciąża obwinionego w kwocie 2000,00 zł, płatnymi na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w dniu 25 maja 2022 r. uznał radcę prawnego P.F. (...) za winnego tego, że:

1.Od dnia 4 lipca 2019r. tj. od dnia, w który nastąpiła zapłata I raty wynagrodzenia w kwocie 3500 zł do dnia 3.10.2019 r., pomimo przypomnień ze strony Skarżących unikał podjęcia działań w sprawie sporządzenia pozwu przeciwko deweloperowi Z.D., nadto przygotował pierwszą wersję pozwu przekazaną Skarżącym w drodze korespondencji elektronicznej dnia 3.10.2019r. w formie nieprofesjonalnej, nie odpowiadającej wyrażnie sprecyzowanym oczekiwaniom Skarżących, oraz dostarczonym przez nich materiałom dowodowym, zawierającą błędy merytoryczne.

tj. popełnienia czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 12 ust.1 w zw. art.44 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2021 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i za ten czyn na podstawie art.64 ust.1 i art.65 ust.1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę nagany.

2. Pomimo zlecenia przez Skarżących w drodze korespondencji elektronicznej w dniu 13 sierpnia 2019 w sporządzenia skargi do WSA na decyzję Nr 1046/19 (...) z dnia 1.08.2019r. oraz przekazania w drodze licznej korespondencji mailowej stosownych wyjaśnień i wskazań, Obwiniony nie dotrzymał uzgodnionych ze Skarżącymi terminów przekazania projektu skargi , nie uwzględnił wskazań Skarżących , nadto finalnie przygotował i złożył lakoniczną skargę nie uwzględniającą wskazań Skarżących jaki i przekazanych przez nich materiałów dowodowych , zawierającą błędy i braki, co skutkowało koniecznością podjęcia przez Skarżących działań uzupełniających.

tj. popełnienia czynu stanowiącego przemieszczenie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 12 ust.1 w zw. art.44 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2021 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i za ten czyn na podstawie art.64 ust.1 i art.65 ust.1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę nagany.

3. Wprowadził Skarżących w błąd co do podania aktualnego adresu kancelarii a także posługiwał się nieaktualnym adresem kancelarii wskazującym jako siedzibę kancelarii adres ul. (...) , a po ujawnieniu przez Skarżących tego faktu, po raz kolejny wprowadził Skarżących w błąd podając Skarżącym drogą mailową w dniu 6 .11 2019r. fikcyjny adres kancelarii tj. ul. (...), pod którym to adresem ani nie prowadził kancelarii ani nie przebywał

tj. popełnienia czynu stanowiącego przemieszczenie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art.11 ust.1 i ust.2, art. 12 ust.1 w zw. art.44 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2021 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. , w zw. z §5 Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 94/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 13.06.2015.r w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i za ten czyn na podstawie art.64

ust.1 i art.65 ust.1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę nagany .

4.Poprzez pozostawienie w dniu 14.10.2019r. w kopercie u pracowników ochrony w Sądzie Okręgowym przy (...) dokumentacji przekazanej mu przez Skarżących do prowadzenia sprawy, nie zabezpieczył przed niepowołanym ujawnieniem informacji objętych tajemnicą zawodową

tj. popełnienia czynu stanowiącego przemieszczenie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 15 w zw. z art.23 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2021 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i za ten czyn na podstawie art.64 ust.1 i art.65 ust.1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę nagany .

Jednostkowe kary nagany na podstawie art.65¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych zostały połączone w karę łączną nagany. Obwinionego , na podstawie art.70⁶ ust.2 ustawy o radcach prawnych obciążono też kosztami postępowania dyscyplinarnego w wysokości 3000 zł.

Orzeczenie to zaskarżył obwiniony w całości co winy, zarzucając:

1.W zakresie pkt 1 orzeczenia :

a/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu , że obwiniony unikał podjęcia działań w sprawie sporządzenia pozwu” wskazując , że tempo współpracy od początku nie było szybkie, żadna ze stron nie naciskała na przyspieszenia tempa a przyjęcie zlecenia na sporządzenie i wniesienie skargi do WSA w sposób oczywisty dla wszystkich zainteresowanych oznaczało przerwanie prac na pozwem, co zostało jasno zakomunikowane przez obwinionego w rozmowie tele-

fonicznej i przyjęte jako coś oczywistego. Ponadto z żadnych ustaleń nie wynikał jakiś określony termin na sporządzenie pozwu .

b/ w zakresie „nieprofesjonalnej” formy pozwu – pominięcie faktu, że była to robocza wersja pozwu ograniczona w zasadzie do samego *petitum* a zarzut taki można sformułować jedynie do pozwu , który został wniesiony do Sądu . Ponadto OSD dokonał nadużycia wyrazu „nieprofesjonalnie” albowiem jest to wyraz bez definicji legalnej, co w konsekwencji oznacza, że każdy może go rozumieć po swojemu a to wyklucza aby taki wyraz mógł być użyty jako miernik, wyznacznik do oceny projektu pozwu.

2.W zakresie pkt 2 orzeczenia :

Obwiniony podniósł , że już samo stawianie zarzutu w sprawie, która zakończyła się pomyślnie gdyż wyrok WSA był pomyślny, należy uznać za kuriozalne. Ponadto uwagi skarżących do przesyłanych wersji skargi do WSA dotyczyły przede wszystkim literówek. Ponadto skarżąca K. G. zaakceptowała którąś kolejną wersję skargi a decyzję o jej uzupełnieniu pozostawiła obwinionemu . Wskazano też, że sama skarga została wniesiona bezpośrednio do (...) na jeden dzień przed upływem terminu a skarżący zgłosili zastrzeżenia do treści skargi dopiero po zerwaniu współpracy.

3.W zakresie pkt 3 orzeczenia :

Obwiniony podniósł , że przez cały okres współpracy obwiniony prowadził działalność zawodową w formie Kancelarii radcy prawnego w (...) przy ul. (...) a okoliczność, czy prawnik codziennie przebywa w kancelarii , czy raz na tydzień czy raz na miesiąc etc jest tylko i wyłącznie sprawą prawnika.

4. W zakresie pkt 4 orzeczenia :

Zdaniem Obwinionego , wobec wyrażenia przez skarżących zgody na zwrot dokumentów w siedzibie Sądu Okręgowego, taki sposób ich przekazania nie może być oceniany jako naruszenie

Zasad Etyki. Wskazuje na to okoliczność iż obwiniony spełnił oczekiwania skarżących, którzy początkowo chcieli odebrać dokumenty w siedzibie OIRP, ale okazało się to niemożliwe.

5. W zakresie pkt 6 i 7 orzeczenia obwiniony podniósł, że ich zaskarżenie jest konsekwencją zaskarżenia poprzednich punktów.

Wskazując na powyższe podstawy odwołania obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie.

Na wstępie wypada zaznaczyć, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny, jako sąd odwoławczy, rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 433 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych). W szerszym zakresie bierze pod uwagę jedynie bezwzględne podstawy odwoławcze (art. 439 k.p.k.) i rażącą niesprawiedliwość orzeczenia (art. 440 k.p.k.).

1. Odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, wina obwinionego w niniejszym postępowaniu nie budzi wątpliwości i w tym zakresie, poczynione przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalenia, uznaje za własne. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego stan faktyczny sprawy co do czynów opisanych w pkt 1, 2, 3 i 4 zaskarżonego orzeczenia został ustalony przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w sposób prawidłowy, znajdujący pełne potwierdzenie w analizie i ocenie zebranego materiału dowodowego. Zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na jego powołaniu czy też polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd. Odwołujący się nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a rzeczywistym przebiegiem zdarzenia, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego (por. wyroki SN: z 24.03.1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975/9, poz. 84, s. 12; z 22.01.1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975/5, poz. 58; wyrok SA w Krakowie z 14.05.2008 r., II AKa 50/08, KZS 2008/7–8, poz. 64.

Tym samym podniesione przez obwinionego zarzuty w pozostałym zakresie nie mogą skutkować zmianą, bądź uchyleniem zaskarżonego orzeczenia. Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela też ocenę czynów z punktu widzenia podstaw odpowiedzialności co do czynów opisanych w pkt 1, 2, 3 i 4 zaskarżonego orzeczenia, przedstawioną w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego I instancji.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie stwierdził także wystąpienia okoliczności stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pełni akceptuje również stanowisko Sądu I instancji w zakresie wymiaru kary uznając je odpowiednie do wagi i okoliczności popełnionych czynów. Wymierzona przez Sąd I instancji kara łączna jest też adekwatna do charakteru przewinień i będzie miała charakter wychowawczy i prewencyjny. Obwiniony dopuścił się poważnych przewinień godzących w dobre imię i podważających zaufanie do zawodu radcy prawnego. Wymierzona przez Sąd I Instancji kara łączna nagany będzie stanowić odczuwalną dolegliwość dla obwinionego. Kara ta – w przekonaniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego – jest odpowiednia do liczby, rodzaju i charakteru popełnionych przez Obwinioną go deliktów. Zachowanie radcy prawnego powinno być wzorem postępowania dla innych członków danego społeczeństwa. Te wyższe standardy postępowania nałożone na radców prawnych jako przedstawicieli zawodu zaufania publicznego, wynikają przede wszystkim z konieczności ochrony godności i autorytetu radcy prawnego i korporacji, jako pewnej wartości, z której wyprowadza się wzorcową powinność zachowania. Oceniając zachowanie obwinionego w okolicznościach nie budzi wątpliwości, że było ono wprost sprzeczne z wzorcową powinnością zachowania, która wynika z norm deontologicznych wskazanych w art. 11, art. 12 ust. 1 w zw. z art.44 ust.1 I art. 15 w zw. z art.23 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej KERP).

2. Dokonując analizy zebranego materiału dowodowego, w szczególności w kontekście treści złożonego odwołania, za chybiony należy uznać zarzut obwinionego skierowany

do pkt I zaskarżonego orzeczenia, wskazujący na brak podstaw do ustalenia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, że obwiniony unikał podjęcia działań w sprawie sporządzenia pozwu przeciwko deweloperowi Z.D. a nadto przygotował pierwszą wersję pozwu przekazaną Skarżącym w drodze korespondencji elektronicznej dnia 3.10.2019r. w formie nieprofesjonalnej.

Sporządzenie projektu pozwu po 3 miesiącach od daty zapłaty obwinionemu I raty wynagrodzenia w kwocie 3500 zł, w świetle zasad doświadczenia życiowego należy uznać jako przejaw opieszałości obwinionego. Co więcej treść projektu pozwu przeciwko deweloperowi już na pierwszy rzut oka nie odpowiadała standardom, jakich należy oczekiwać od fachowego pełnomocnika. W tym miejscu Wyższy Sąd Dyscyplinarny, podobnie jak Sąd I instancji, oparł się na spójnych i wzajemnie uzupełniających się zeznaniach pokrzywdzonych K.i M. G. Nie budzi wątpliwości, że pokrzywdzeni zlecili obwinionemu prowadzenie sprawy, której materia, ich zdaniem, wymagała specjalistycznej wiedzy i doświadczenia. Sprawa miała istotne dla nich znaczenie o czym świadczy m.in. to, że jeszcze przed podpisaniem pełnomocnictwa tj. 2 i 3 czerwca 2019 przesłali obwinionemu obszerny materiał dowodowy. Podniesiona przez obwinionego argumentacja o dokonaniu ustaleń o wstrzymaniu pracy nad pozwem, po zleceniu mu sporządzenia i na napisania skargi do WSA, nie znajduje oparcia w materiale dowodowym. W żaden sposób nie można też podzielić stanowiska obwinionego, co do braku definicji legalnej pojęcia „nieprofesjonalna” jakiego użyto dokonując oceny przygotowanego projektu pozwu.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. Wyższy Sąd Dyscyplinarny w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2019 roku, sygn. akt II DS 16/18), w myśl którego, od każdej osoby wykonującej zawód związany z ochroną prawną, wymaga się ponadstandardowego sposobu postępowania, tak w życiu zawodowym jak i prywatnym. Zachowanie właściwych standardów postępowania ma fundamentalne znaczenie zwłaszcza w odniesieniu do działalności zawodowej radcy prawnego, zwią-

zanej ze świadczeniem pomocy prawnej, jako głównego przedmiotu aktywności danego podmiotu. Wyższe standardy postępowania nałożone na radców prawnych, jako przedstawicieli zawodu zaufania publicznego, wynikają przede wszystkim z konieczności ochrony godności i autorytetu radcy prawnego i korporacji, jako pewnej wartości, z której wyprowadza się wzorcową powinność.

Jedną z takich powinności jest obowiązek dochowania najwyższej staranności przy wykonywaniu obowiązków związanych ze świadczeniem pomocy prawnej. Problem należytej staranności w zakresie działalności zawodowego pełnomocnika procesowego był wielokrotnie poruszany w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Między innymi w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15.03.2021 (I CSK 330/11, OSP 2012, Nr 12 poz.123) wskazano, że artykuł 355 § 2 Kodeksu cywilnego wymaga aby należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określać przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Chodzi tu więc o należyta staranność zawodową, której wzorce są budowane od razu z uwzględnieniem profesjonalności podmiotów, których dotyczą. Inaczej mówiąc wzorzec tak rozumianej należytej staranności obejmuje profesjonalizm w sprawach, których się podejmuje.

Odnosząc powyższe do okoliczności sprawy podzielić należy stanowisko Sądu I instancji co do tego, że praca obwinionego nad projektem pozwu była opieszala a ostateczny jej efekt nie odpowiadał minimalnym standardom tak istotnego w każdej sprawie dokumentu jakim jest pozw. Już na pierwszy rzut oka świadczy o tym lakoniczność i ogólnikowość twierdzeń i wniosków dowodowych oraz brak rzetelnego opisanie stanu faktycznego. Słusznie więc Sąd I instancji uznał iż kilkumiesięczny efekt pracy obwinionego był niewątpliwie nierzetelny. Nie ma przy czy żadnego znanienia fakt, że był to jedynie projekt pozwu ,który nie został ostatecznie w tej formie wniesiony. Co więcej można pokusić się o stwierdzenie, że niezłożenie pozwu o takiej treści ograniczyło negatywne dla pokrzywdzonych skutki braku należytej staranności.

3.Oдноśnie zarzutu dotyczącego pkt 2 zaskarżonego orzeczenia w całości należy podzielić stanowisko Sądu I instancji co do tego, że także skarga do WSA sporządzona

przez obwinionego odbiegała swoją treścią od standardów wymaganych od zawodowego pełnomocnika. Zauważyć należy, że pokrzywdzeni od chwili przyjęcia przez obwinionego pełnomocnictwa w tej sprawie wykazywali bardzo dużą aktywność m.in. w przesyłaniu obwinionemu dokumentacji, wskazówek a nawet obszernego projektu takiej skargi. Tymczasem obwiniony nie uwzględnił we właściwym zakresie nie tylko wskazań pokrzywdzonych jak i przekazanych materiałów dowodowych, sporządzając skargę, która w swojej lakoniczności i niekompletności świadczyła wprost o braku rzetelności w wykonywaniu zawodu radcy prawnego. Powoływanie się przez obwinionego na fakt uwzględnienia skargi przez WSA pomija istotną okoliczność a mianowicie fakt iż nie tylko braki formalne skargi (brak Nr Pesel, brak potwierdzenia dokonania opłaty sądowej oraz opłaty skarbowej), ale także argumentacja merytoryczna skarga, zostały uzupełnione samodzielnie przez pokrzywdzonych. Niewątpliwie wpłynęło to pozytywnie na możliwość dokonania oceny skargi przez WSA.

4. Jeśli chodzi o zarzut zawarty w pkt 3 odwołania Wyższy Sąd Dyscyplinarny argumentację obwinionego powołującą się na to, że to od prawnika zależy jak często bywa w kancelarii, uznaje jako oczywiście bezzasadną. Jak wprost wynika zarówno z zeznań pokrzywdzonych oraz z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, obwiniony w kontaktach z pokrzywdzonymi wskazywał nieaktualny adres kancelarii tj. (...) ul. (...). Po ujawnieniu przez pokrzywdzonych iż poczta kierowana na ww adres jest zwracana z adnotacją „*adresat wyprowadził się*” obwiniony wskazał adres ul. (...). Także pod tym adresem obwiniony ani nie zamieszkiwał ani nie prowadził kancelarii. Potwierdzeniem tego, jest m.in. to, że przez cały okres współpracy obwinionego z pokrzywdzonymi, żadne ze spotkań nie odbyło się pod żadnym z ww adresów. Co więcej to sam obwiniony wskazywał jako miejsca kontaktu lokale publicznie dostępne (kawiarnia). Niewątpliwie takie miejsce spotkań z klientem stawiały pod znakiem zapytania możliwość dochowania odpowiednich standardów wskazanych w § 5 ust.1 Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego, w tym m.in. co do zachowania poufności oraz nakazujących dbanie o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych (art. 11 KERP).

Obwiniony wykonuje bowiem zawód zaufania publicznego, będący elementem szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości i z tego względu w sposób szczególny zobowiązany jest do działania nie tylko z poszanowaniem przepisów prawa, ale również

zasad etyki radcy prawnego tak aby nie dochodziło do podważenia zaufania nie tylko do samego zawodu radcy prawnego, ale też autorytetu całego samorządu radcowskiego.

5. Ostatni z zarzutów jaki formułuje obwiniony dotyczy pkt. 4 orzeczenia. Obwiniony podniósł, że spełnił oczekiwania skarżących, co do zwrotu dokumentów w siedzibie Sądu Okręgowego, wobec czego taki sposób ich przekazania nie może być oceniany jako naruszenie Zasad Etyki.

Zgodnie z art.15 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny jest obowiązany zachować w tajemnicy wszystkie informacje dotyczące klienta i jego spraw, ujawnione radcy prawnemu przez klienta bądź uzyskane w inny sposób w związku z wykonywaniem przez niego jakichkolwiek czynności zawodowych, niezależnie od źródła tych informacji oraz formy i sposobu ich utrwalenia (tajemnica zawodowa). Nakaz zachowania w tajemnicy uzupełnia obowiązek określony w art. 23 KERP, zgodnie z którym radca prawny obowiązany jest zabezpieczyć przed niepowołanym ujawnieniem wszelkie informacje objęte tajemnicą zawodową, niezależnie od ich formy i sposobu utrwalenia.

Uzasadnienie zarzutów obwinionego należy ocenić jako przejaw braku zrozumienia istoty tajemnicy zawodowej jako jednej z podstawowych wartości zawodu zaufania publicznego jakim niewątpliwie jest zawód radcy prawnego. Tajemnica zawodowa stanowi dobro samo w sobie, co jest fundamentalne dla etycznego wykonywania tej profesji.

Powyższe zasady zostały przez radcę prawnego naruszone i to w sposób rażący. Okoliczność czy pokrzywdzeni wyrazili zgodę na odbiór dokumentacji od pracowników ochrony sądu powszechnego jest zupełnie bez znaczenia dla oceny przedmiotowych zachowań obwinionego. Pracownicy ochrony nie tylko nie są powołani do pośredniczenia pomiędzy radcą prawnym a klientem w przekazywaniu dokumentów, ale też nie mogą gwarantować właściwego zabezpieczenia ich przed nieuprawnionym ich ujawnieniem. Należy podnieść, że zaufanie do zawodu radcy prawnego jest pochodną

ograniczeń i podwyższonych standardów obowiązujących radców prawnych. Jednocześnie społeczne zaufanie do zawodu stanowi kluczowy element budujący zaufanie w relacji radca prawny – klient.

Podsumowując należy uznać, że postawa obwinionego, jego działania nie tylko ujemnie oddziałują na jego reputację jako radcy prawnego, ale wystawiają na szwank zaufanie do członków samorządu radcowskiego. Całokształt okoliczności ujawnionych w toku niniejszego postępowania dyscyplinarnego sprawia, że Sąd II Instancji podzielił poglądy Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, iż okoliczności przypisanych obwinionemu przewinień w pełni zasługiwały na zastosowanie sankcji dyscyplinarnych jakie znalazły odzwierciedlenie w treści zaskarżonego orzeczenia.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono stosownie do art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 i § 1 ust. 2 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążając nimi obwinionego z uwagi na jego ukaranie w niniejszym postępowaniu dyscyplinarnym.

Mając powyższe na uwadze Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.